

25/01/2025

Εκοιμήθη εν Κυρίω ο Αρχιεπίσκοπος Τιράνων, Δυρραχίου και πάσης Αλβανίας κυρός Αναστάσιος

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Αλβανίας](#)

Εκοιμήθη εν ειρήνη ο [Αρχιεπίσκοπος Τιράνων Δυρραχίου και πάσης Αλβανίας Αναστάσιος](#) το πρωί του Σαββάτου στις 25 Ιανουαρίου του 2025 στο νοσοκομείο Ευαγγελισμός, μετά από από πολυήμερη νοσηλεία στη Μονάδα Εντατικής Θεραπείας έχοντας συμπληρώσει τα 95 του χρόνια και 32 χρόνια ποιμαντορίας στην Εκκλησία της Αλβανίας.

- Γράφει η Μαρία Γιαχνάκη

Ο Μακαριστός πρωθιεράρχης νοσηλεύθηκε αρχικά στο νοσοκομείο Υγεία, των Τιράνων από τις 30 Δεκεμβρίου του 2024, ενώ στις 3 Ιανουαρίου κρίθηκε αναγκαία η μεταφορά του στην Αθήνα όπου κι έφτασε με αεροσκάφος της πολεμικής αεροπορίας.

Έκτοτε νοσηλεύθηκε αρχικά σε θάλαμο της κλινικής ώσπου στις 10 Ιανουαρίου κρίθηκε αναγκαία η διασωλήνωσή του από την ιατρική ομάδα.

Μέχρι την τελευταία στιγμή, πριν την διασωλήνωση, ο Μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Αναστάσιος, σύμφωνα με τους στενούς του συνεργάτες, επικοινωνούσε κανονικά μαζί τους και ενδιαφερόταν για τα ποιμαντικά θέματα στην Εκκλησία της Αλβανίας, ένα από αυτά ήταν και η ανέγερση του ιερού Ναού του Αγίου Ελευθερίου στον Αυλώνα τον οποίο επιθυμούσε με λαχτάρα να χτίσει και να δημιουργήσει και ένα κέντρο νεότητας, κάτω από τον Ιερό Ναό.

“Μακαριώτατε ας τα αφήσουμε τώρα τα σχέδια για τα κτίσματα για να ξεκουραστείτε” του έλεγαν οι κληρικοί που ήταν μαζί του στον Ευαγγελισμό, ενώ ο ίδιος απαντούσε με καλοσύνη: “Δεν πειράζει ας ξεφεύγει και λίγο το μυαλό”. Τις υπόλοιπες ώρες ζητούσε να του διαβάζουν αποσπάσματα από το Ευαγγέλιο.

Πριν διασωληνωθεί συνεργαζόταν άψογα με τους γιατρούς για όποια εξέταση η αγωγή έπρεπε να πραγματοποιηθεί.

“Ήταν ένας πολύ γλυκός και συνεργάσιμος ασθενής” είπαν οι γιατροί του Ευαγγελισμού για τον Αρχιεπίσκοπο, “ειρηνικός και λαμπερός. Ακόμη και όταν βρισκόταν στη ΜΕΘ ο οργανισμός του, μας έδωσε τον χρόνο να δράσουμε” .

Κατά τη διάρκεια όλων των ημερών της νοσηλείας του έξω από τη ΜΕΘ του Ευαγγελισμού βρισκόταν οι κληρικοί και συνεργάτες του, π. Χαράλαμπος Γκόγκας, ο διάκος του, π. Σπυρίδωνας και ο Θεοφιλέστατος Επίσκοπος Κρούγιας κ Αναστάσιος.

Την ίδια ώρα από άκρη σε άκρη στις ορθόδοξες χώρες κλήρος και λαός προσευχόταν θερμά για τον Αρχιεπίσκοπο ο οποίος στην Ιεραποστολική του διαδρομή άφησε το στίγμα του στο λαό της Αφρικής και της Αλβανίας χτίζοντας γέφυρες ανάμεσα στην διαφορετικότητα, δημιουργούσε τις συνθήκες για την αναγέννηση της Εκκλησίας της Αλβανίας και κυρίως ενέπνεε το λαό να αναζητήσει τον Θεό της Αγάπης.

Ο ίδιος έλεγε ότι σε ολόκληρη τη ζωή του, προσπαθούσε να αγωνίζεται με

υπομονή και πίστη για την ειρήνη, τη συμφιλίωση και την αδελφοσύνη των λαών ενώ τόνιζε ότι χωρίς την προσευχή δεν μπορείς να κάνεις ούτε βήμα στην διαδρομή αυτής της προσπάθειας αποκαλύπτοντας ότι πολλές φορές έκλαψε γονατιστός στο παρεκκλήσι της Αρχιεπισκοπής.

Ο Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας ήταν πατέρας για τους Αφρικανούς και για τους Αλβανούς Ορθοδόξους, ένας τίμιος και δίκαιος συνομιλητής για τα μέλη της οποιασδήποτε “αντίπερα όχθης”.

Η ενότητα στην Εκκλησία ήταν το μέλημά του και ίσως το μεγάλο του παράπονο και θα επικαλεστώ από την τελευταία μου συνομιλία μαζί του αυτό που με πόνο καρδιάς μοιράστηκε μαζί μου: “Είμαι έτοιμος να φύγω αλλά αυτό που με λυπεί είναι ότι αφήνω πίσω μου μια Ορθοδοξία πληγωμένη.....”

Ο Μακαριστός Αρχιεπίσκοπος είχε στήσει την εκκλησία της Αλβανίας με γερά θεμέλια και είχε συναίσθηση του χρόνου και των καταστάσεων και όπως πάντα ήταν προνοητικός και της τάξης αφού δεν του άρεσαν οι εκπλήξεις αν και τις αντιμετώπιζε πάντα με ετοιμότητα.

Αγαπούσε το λαό της Αλβανίας κι έγινε “διεθνής επαίτης” όπως έλεγε ο ίδιος για να μπορέσει να δημιουργήσει τις συνθήκες να μην ξενιτεύονται οι νέοι και το κατάφερε.

Δεν άφηνε τίποτα στην τύχη του. Ακόμη και για την μετά Αναστάσιου εποχή ο ίδιος σε παλαιότερη συνέντευξή του μου ανέφερε:

“Ευτυχώς εμείς τελειώνουμε την ζωή μας αλλά η παρουσία του Θεού συνεχίζεται και αυτό το οποίο έχει αρχίσει εδώ σε αυτήν την χώρα νομίζω με την Χάρη του Θεού θα συνεχίσει. Εγώ ξέρω ότι έχω εξαιρετικούς ανθρώπους οι οποίοι θα συνεχίσουν την σκυτάλη και πάντα η αγάπη του Θεού θα σκεπάζει αυτόν τον τόπο που είναι πονεμένος και που στο βάθος Τον αναζητεί πολύ πιο έντονα από ό,τι φαίνεται. ”

Η ανακοίνωση της Εκκλησίας της Αλβανίας:

Η Ορθόδοξος Αυτοκέφαλος Εκκλησία της Αλβανίας με βαθύτατη οδύνη αναγγέλλει την εις Κύριον εκδημία του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Τιράνων, Δυρραχίου και πάσης Αλβανίας κυρού Αναστασίου. Ο Μακαριώτατος εκοιμήθη σήμερα, 25 Ιανουαρίου 2025, στις 8:30 π.μ. (ώρα Ελλάδος) σε ηλικία 95 ετών, στο Νοσοκομείο “Ο Ευαγγελισμός” των Αθηνών συνεπεία πολυοργανικής ανεπαρκείας. Είχε προηγηθεί πολυήμερη νοσηλεία στο Νοσοκομείο “Υγεία” των Τιράνων.

Καλούμε το χριστεπώνυμο πλήρωμα της Εκκλησίας της Αλβανίας να προσεύχεται

για την ανάπαυση της ψυχής του εκλιπόντος Προκαθημένου.

Ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος κυρός Αναστάσιος υπήρξε ο αναστηλωτής και ανακαινιστής της Ορθοδόξου Αυτοκεφάλου Εκκλησίας της Αλβανίας, την οποία ανέστησε κυριολεκτικώς εκ των ερειπίων μετά την πτώση του αθεϊστικού καθεστώτος. Με το θεόπνευστο όραμα και την ακάματη εργασία του, ανοικοδόμησε εκ βάθρων την εκκλησιαστική ζωή, ανήγειρε εκατοντάδες ναούς, συνέστησε εκπαιδευτικά και φιλανθρωπικά ιδρύματα και ανέδειξε νέο κλήρο, προσφέροντας αδιάλειπτη θυσιαστική διακονία επί 33 και πλέον έτη. Αιώνια αυτού η μνήμη!.

Παρακολουθήστε τη συνέντευξη την οποία είχε παραχωρήσει ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας κ.κ. Αναστάσιος στο Πρακτορείο ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ για την εποχή που άφησε την ιεραποστολή στην Αφρική και ανέλαβε την ακόμη πιο δύσκολη ιεραποστολή στην Αλβανία, τονίζοντας ότι “όλα τα θαύματα τα κάνει ο Θεός”:

Σύντομο βιογραφικό του Αρχιεπισκόπου Αλβανίας κυρού Αναστασίου

Ο αείμνηστος Αρχιεπίσκοπος Τιράνων, Δυρραχίου και πάσης Αλβανίας (1992-2025) Αναστάσιος (Γιαννουλάτος) υπήρξε Ομότιμος Καθηγητής του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών (1991-2024) και Επίτιμο Μέλος της Ακαδημίας Αθηνών (2005-2024). Διετέλεσε Επίτιμος Διδάκτωρ Θεολογίας ή Φιλοσοφίας 19 Πανεπιστημίων, Πανεπιστημιακών Σχολών ή Τμημάτων (Ελλάδος, Η.Π.Α., Ρουμανίας, Κύπρου, Γεωργίας, Αλβανίας, Ιταλίας). Επίτιμος Συγκλητικός της Ευρωπαϊκής Ακαδημίας Επιστημών και Τεχνών (Αυστρία 2019-2024). Επίτιμος Πρόεδρος της «Παγκοσμίου Διασκέψεως των Θρησκειών για την Ειρήνη» (2006-2024). Επίτιμος Καθηγητής του Τμήματος Διοίκησης Επιχειρήσεων του Πανεπιστημίου Δυτικής Αττικής (2020-2024).

Γεννήθηκε στον Πειραιά, 4 Νοεμβρίου 1929. Υπήρξε αριστούχος πτυχιούχος και διδάκτωρ της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών. Σπούδασε Θρησκευολογία, Ιεραποστολική και Εθνολογία στα Πανεπιστήμια Αμβούργου και Μαρβούργου της Γερμανίας ως μεταπτυχιακός υπότροφος του Ιδρύματος Alexander von Humboldt. Ομιλούσε αγγλικά, γαλλικά, γερμανικά· διάβαζε λατινικά, ιταλικά, ισπανικά, αλβανικά.

Διετέλεσε Καθηγητής της Ιστορίας των Θρησκευμάτων του Πανεπιστημίου Αθηνών (1972-91), Κοσμήτωρ της Θεολογικής Σχολής (1982-86) και Αντεπιστέλλον Μέλος της Ακαδημίας Αθηνών (1993-2005).

Γνώρισε τα διάφορα θρησκευτά σε χώρες όπου αυτά άκμαζαν. Μελέτησε την αφρικανική θρησκευτικότητα με ερευνητική αποστολή στην Ουγκάντα το 1967 και με ταξίδια στη Νιγηρία (1973), Καμερούν (1977), Γκάνα (1983), Κένυα, Τανζανία (1964, 1967, 1981-1990). Επισκέφθηκε επανειλημμένως την Ινδία (1973-1974, 1979, 1988). Ταξίδεψε σε βουδιστικές χώρες: Ταϊλανδή (1972-1973, 1977, 1979), Κεϋλάνη, Σρι Λάνκα (1974), Μυανμάρ (1979), Κορέα (1973, 1977, 1981), Ιαπωνία (1973,1981), Κίνα (1979-1980, 1986). Γνώρισε τον Ταοϊσμό και τον Κομφουκιανισμό στη Σιγκαπούρη, Ταϊπέι, Χόνγκ-Κόνγκ (1973,1980) και την Κίνα (1986), καθώς και το Ισλάμ με ταξίδια στον Λίβανο, Συρία, Ιορδανία, Αίγυπτο, Τουρκία, Πακιστάν, Δυτική Αφρική (1961-1975), Ιράν (1974) και διαμονή στην Αλβανία (1991-2024).

Υπήρξε συγγραφέας 24 βιβλίων (θρησκευτολογικών ερευνών, ιεραποστολικών δοκιμίων κ.α.) και πλέον των 240 μελετών και άρθρων θεολογικού ή θρησκευτολογικού περιεχομένου. Έργα του έχουν μεταφρασθεί σε 17 γλώσσες.

Χειροτονήθηκε διάκονος (1960), πρεσβύτερος (1964) και Επίσκοπος Ανδρούσης (1972) για τη θέση του Γενικού Διευθυντού της «Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος» (1972-1991).

Πρωτοστάτησε στη σύγχρονη αναζωπύρωση της Ορθοδόξου Εξωτερικής Ιεραποστολής. Ως Τοποτηρητής της Μητροπόλεως Ειρηνουπόλεως (Κένυα, Τανζανία, Ουγκάντα), την περίοδο 1981-1990, ανέπτυξε ευρύτατο ιεραποστολικό και κοινωνικό έργο. Αναγνωρίσθηκε «Μέγας Ευεργέτης του Πατριαρχείου Αλεξάνδρειας» (2009).

Ως Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας (1992-2024), κατόρθωσε, παρά τις τεράστιες δυσκολίες, να ανασυστήσει από τα ερείπια τη διαλυμένη επί 23 έτη Ορθόδοξο Αυτοκέφαλο Εκκλησία της Αλβανίας, αναπτύσσοντας πολυσχιδές έργο στους τομείς της υγείας, εκπαίδευσης, κοινωνικής προνοίας, αγροτικής αναπτύξεως, περιβάλλοντος και πολιτισμού. Συγχρόνως αγωνίσθηκε για την άμβλυνση των αντιθέσεων στα Βαλκάνια.

Το 2000, ύστερα από πρόταση τριάντα τριών (33) Τακτικών Μελών της Ακαδημίας Αθηνών και πολλών προσωπικοτήτων της Αλβανίας, υπήρξε υποψήφιος για το Νόμπελ Ειρήνης.

Διετέλεσε σε διακεκριμένες θέσεις διεθνών Οργανισμών, όπως Μέλος της

θεολογικής επιτροπής «Διαλόγου με ανθρώπους άλλων Πίστεων και Ιδεολογιών» (1975-1983). Πρόεδρος της Επιτροπής Παγκοσμίου Ιεραποστολής και Ευαγγελισμού (1984-91). Μέλος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Θρησκευτικών Ηγετών (2001-2012). Αντιπρόεδρος της Συνελεύσεως των Ευρωπαϊκών Εκκλησιών (2003-09). Πρόεδρος του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών (2006-2013).

Είχε τιμηθεί με (30) βραβεία και παράσημα - διακρίσεις διαφόρων χωρών και Ορθοδόξων Εκκλησιών, μεταξύ των οποίων τον Μεγαλόσταυρο του Τάγματος Τιμής της Ελληνικής Δημοκρατίας (1997), το Athenagoras Human Rights Award (Νέα Υόρκη 2001), το βραβείο «διακεκριμένων δραστηριοτήτων για την ενότητα των Ορθοδόξων Εθνών» (Μόσχα 2006), το ανώτατο παράσημο της Δημοκρατίας της Αλβανίας «Γεώργιος Καστριώτης - Σκεντέρμπεη». Το βραβείο Klaus Hemmerle (Γερμανία 2020).

Η συμβολή του στην επιστήμη της Ιστορίας των Θρησκευμάτων, τη σύγχρονη χριστιανική μαρτυρία, τη διαχριστιανική προσέγγιση, τον διαθρησκευτικό διάλογο και την ειρηνική συνύπαρξη λαών και θρησκειών έχει διεθνώς αναγνωρισθεί.